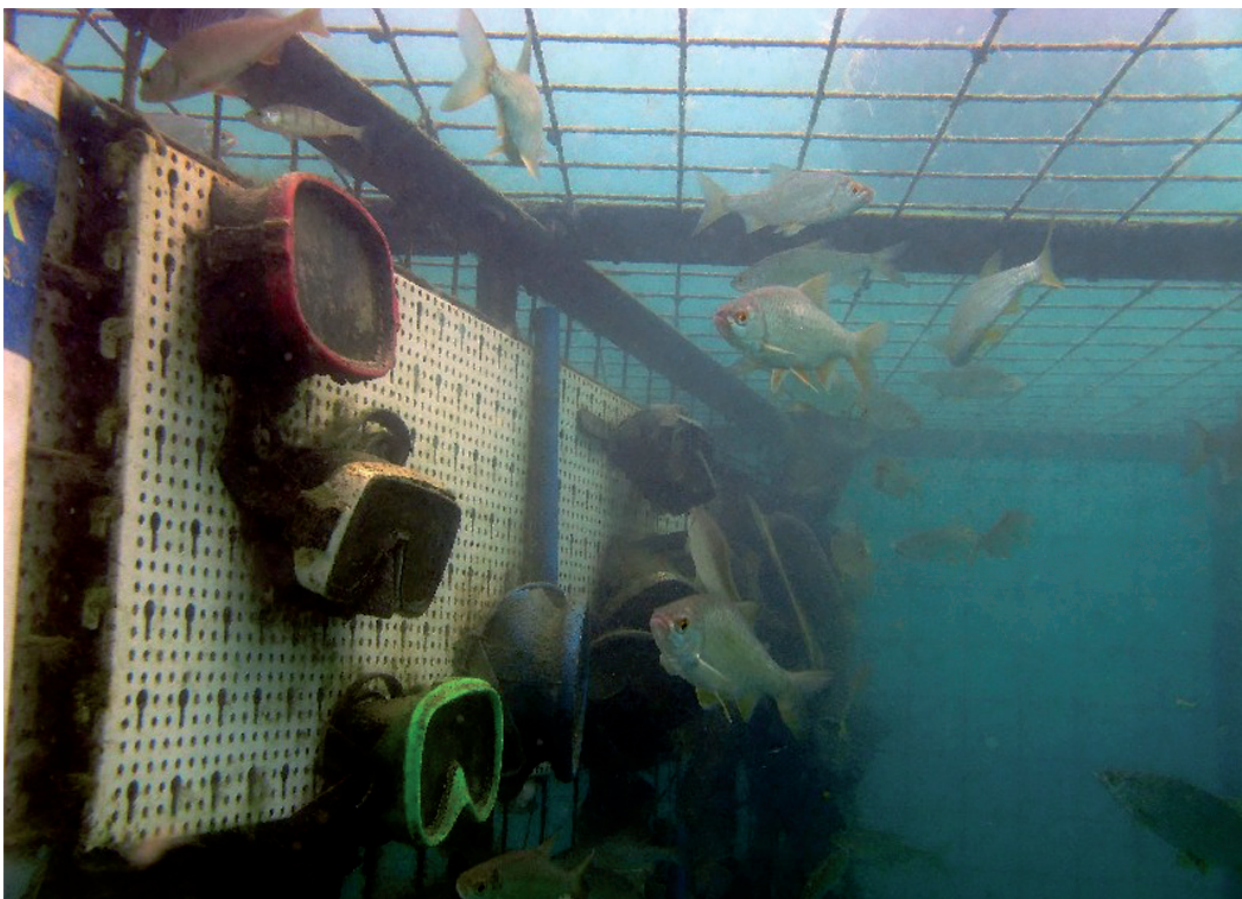

Múzeum a víz alatt

Nagyon régóta gyűjtöm a búvárfelszereléseket. Időnként, amikor egy-egy érdekesebb darabot megmutattam fiatalabb búvártársaimnak, vagy hallgatóimnak, többnyire komoly érdeklődést tapasztaltam, ezért arra gondoltam, hogy a „régiségekből” egy kiállítást kellene összeállítani.

Úgy négy éve beszéltem először az ötletemről fi-amnak, Krisztiánnak. Óvatosan megemlítettem, hogy akkor lenne igazán érdekes egy ilyen kiállítás, ha a víz alatt lenne felállítva. Krisztián sem tartotta lehetetlennek a dolgot, hozzáfűzte saját gondolatait, így a továbbiakban közös feladatként kezeltük, és dolgoztunk az ötlet megvalósításán. A tervezetés alapján körvonalazódott egy megoldhatónak tűnő megoldás, melyet megosztottam néhány bűvártársunkkal. Az első meglepetés után ők is jónak tartották az ötletet, és biztosították a támogatásukról. Voltak, akik olyan komolyan vették a tervet, hogy néhány napon belül egy-két – többnyire féltve őrzött – „kincsüket” elhozták, és felajánlották a leendő múzeumba. A legnehezebbnek gondolt kérdés, – hol helyezhetjük el a kiállítást –, nagyon könnyen és egyszerűen megoldódott. Az esztergomi Spartacus SE bűvárai felajánlották, hogy a Palatinus-tónál lévő bűvárbázisukon megvalósíthatjuk a tervet. Azt is vállalták, hogy készítenek egy nagy ketrecet, mely a kiállítási anyagnak megfelelő elhelyezést és védelmet is nyújt. Ezután felgyorsult a munka. A nagyvonalú terveket pontosítottuk, a rendelkezésre álló régi bűvárfelszereléseket összeszedtük, a korábbi felajánlásokat begyűjtöttük. Javítgatások, feliratok,

vízálló képek készítése közben jött a hír, a tó partján már elkészült a ketrec. A következő hétvégén az esztergomi bűvárokkal közösen elhelyeztük az általuk kiválasztott helyen a múzeumot befogadó szerkezetet, majd az FTSK DELFIN Könnyűbúvár Szakosztály tagjaival berendeztük a kiállítást a víz alatt. Sok szárazföldi kiállítás kivitelezésében, illetve különféle víz alatti munkákban vettem részt az elmúlt harminc évben, azonban izgalommal készültem a kétféle tevékenység „kombinációjára”. A kiállítási tárgyak, képek döntő többségét a parton fémpanelokra rögzítettük, hogy lehetőség szerint a víz alatt minél kevesebb legyen a szerelési munka. Ez igaz némileg megnehezítette a kiállítási tárgyaknak a parttól 50-60 méter távolságban lévő ketrechez szállítását. Az előzetes tervekhez képest azonban minden sokkal gyorsabban és egyszerűbben ment. Gyakorlatilag három nap alatt, 10-12 bűvár közreműködésével, hat-hét merülés során elkészült a bűvármúzeum. Ez alkalommal, itt is köszönetet mondunk minden bűvártársunknak, akik ötletükkel, munkájukkal, vagy tárgyi adományokkal segítettek ennek az egyedülálló víz alatti érdekességnek a megvalósulását.

Bűvármúzeum – lehet, hogy valaki túlzásnak tartja ezt az elnevezést egy alig 50 m³-es ketrecben elhelyezett, ré-

gi könnyűbúvár felszereléseket bemutató kiállításra. Ugyanakkor fontos tudni, hogy – a legjobb tudomásom szerint – sehol a világon nincs olyan víz alatt elhelyezett állandó kiállítás, amelyik búvárfelszereléseket mutatna be.

Jelenleg a kiállításon mintegy 90 darab, 20 évnél idősebb (általában nem üzemképes) felszerelési tárgy és 20 darab fotó, tábló, valamint az eligazodást, tájékoztatást segítő tábla látható. Légzőcsővel egybeépített maszk, az 1960-as években, Magyarországon gyártott ABC felszerelések, búvárgallérok, házi készítésű vízmentes óratok, dekompresziómérő, hátreduktor, Podvodnyik légzőkészülék, a szovjet gyártmányú zártruha, magyar búvárok által tervezett és kis sorozatban elkészített Hidroflex víz alatti fényképezőgép tok, és még sok érdekes, különleges, régi felszerelés sorakozik a fehér panelekből álló tárlókon.

Az elmúlt két évben a szezonnyitásra kerültek be újdonságok a kiállítás anyagába, s tervezzük, hogy a jövőben is folyamatosan bővítjük, cseréljük a búvárfelszereléseket. Úgy, ahogyan az más múzeumokban is szokás.

A búvármúzeumot befogadta a Palatinus-tó. Ezt a szó szoros értelmében kell venni, mivel a ketrecen és a kiállítási tárgyakon gyorsan megtelepedtek az algák, moszatok, kagylók, de beköltöztek kisebb-nagyobb halak, magányosan vagy csapatokban. Ez lényegében jó, sőt így a tó élővilágának fejlődési folyamatát, ciklusait is jól meg lehet figyelni. Mivel azonban a betelepülő „öslakosság” időnként felismerhetetlenné teszi a kiállítási tárgyakat, így a múzeum évenkénti két-három nagytakarítása a kitalálónak-tervezőknek-kivitelezőknek biztos merülési célt jelent.

Idén már a harmadik éve látogatható a víz alatti kiállítás. Vajon hányan látták már? Nem tudjuk pontosan, de a búvárbázis információi szerint sokan vannak, akik az ország távolabbi pontjairól is kizárólag azért érkeznek a tóhoz, hogy megnézzék a búvármúzeumot. Nyár elejére elkészült a kiállítás Világháló oldalán, a www.buvarmuzeum.hu.

Kellemes látogatást kívánok, akár a képernyőn, akár légzőkészülékkel nézi meg a T. Érdeklődő a búvármúzeumot!

Kollár K. Attila

Fotók: Kollár Krisztián, Szabó Tamás